

גיליון מס'
24

פרשת "מצורע"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

אני אוריד את הזבל!!

כמה היינו רוצים להיות חכמים יותר, להבין דבר מתוך דבר, להבין את הגמרא הקדושה, ובדאי לזכור את תלמודנו, לחדש חידושים אמיתיים בתורה, לחבר ספרים עמוקים בהלכה, וביד הבורא יתברך לספק לנו מבוקשנו זה, ובדאי שהוא ישמח אם נהיה חכמים יותר.

אם כך מדוע לא נותן לנו חכמה יתירה, ובמקום זה צריכים אנחנו לעמול קשה להבנת התורה, ושוב אנחנו שוכחים.

את התשובה אביא על פי משל: תארו לעצמכם הגברים שביניכם, שאתם קמים בבוקר ואתם מגלים שקיבלתם "הארה משמים", ואתם מבינים דברים עמוקים מאוד בתוך רגעים ספורים, ואתם זוכרים את כל התורה, בקיצור גאונים כמו מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל.

והנה כשאתם חוזרים בערב לביתכם מבקשת מכם רעייתכם "שמעון תוריד את הזבל בבקשה".

אני? אני אוריד את הזבל? אני שכל התורה מונחת בראשי, ומכל העולם שוחרים לפתחי לשמוע את חוות דעתי ההלכתית, אני אוריד את הזבל?

כך כפי הנראה תהיה תשובתכם, וכך יהיה אם האיש תהפוך בן לילה לחכמה גדולה, קשה יהיה לה מאוד שלא להתגאות על בעלה והסובבים אותה, לכן אמר הבורא לטובתכם אשאיר אתכם כמו שאתם, אמנם תתאמצו הרבה, אבל תישארו ענוותנים, וזה הרבה יותר טוב מאשר להיות חכמים אבל בעלי גאווה.

פעמים שהבורא יתברך מבקש לתת לנו מתנה גדולה, אבל קודם לכן צריך הוא להעמיד אותנו בניסיון, כגון בחורה שהבורא מיעד לה חתן מיוחד מאוד, אבל כדי שתקבל אותו היא חייבת לעבור ניסיון מסוים.

והביא סיפור ששמעתי, שיעזור לנו להבין את העניין.

באחת מסוכנויות החשאי בארצות הברית ישנו נוהג, שכל אדם שרוצה להתקבל לסוכן חשאי לאחר שעבר מבדקים שונים הוא עובר עינויים קשים, על מנת שילגה להם סודות שהוא יודע על סוכנויות החשאי למיניהם, ואם עבר את המבחן בהצלחה ושתק, מיד מגלים לו את פניהם, ומודיעים לו בשמחה "עברת את המבחן והתקבלת לסוכנות". ואם לא שתק וגילה את צפונות ליבו, מודיעים לו "חביבי נכשלת!" אינך יודע לשמור סוד.

והנה אם היינו שואלים את הנבחן האם היית מעדיף שלא יבואו ייסורים אלו באמצע הלילה, ודאי שהיה עונה ואומר לא רוצה אותם כלל, אבל בדיעבד כשהבין שהייסורים הללו הם בעצם שהביאו לו את התפקיד הנכסף, סוכן חשאי בממשלת ארצות הברית, אזי ודאי יאמר: "מצוין!" - "תביא עוד כאלה ייסורים, העיקר שבסוף מחכה לי כוז מתנה נפלאה".

כך הוא הדבר בבחורה שעדיין לא מצאה את זיווגה, שצריכה היא לדעת - "הבורא יתברך רוצה יותר ממך שתתחנני", רק שפעמים צריך להעמיד אותך במבחן האמונה, אם תקבלי את הייסורים באהבה אם לאו.

כך הדבר לגבי זוגות חשוכי ילדים, שפעמים שהבורא יתברך רוצה להוריד דרכם נשמה גבוהה מאוד, אבל קודם לכן בוחן אותם במבחן האמונה, האם יקבלו עליהם את גורלם באהבה, או שיבעטו בייסורים ויהרהרו אחר מידותיו של הקב"ה.

ובאמת שנשאלתי רבות מאנשים ששמעו שיעורים בנושא אמונה וביטחון - "ניסינו, האמנו, בטחנו, שום דבר לא עוזר" אומרים לי באכזבה. "זהו עד כאן מגיע לבורא עולם שנאמין בו, ולא עוד".

תשובתי הייתה אליהם: "האמונה שלכם מלכתחילה לא הייתה נכונה, כי אם אחרי חודשיים של ניסיונות אתם כבר לא מאמינים, כפי הנראה מההתחלה לא באמת הכרתם את הבורא יתברך".

חוויית האמונה

אסיים פרק זה בחוויה שחוויתי בעצמי, שרק לאחר שנים מספר הבנתי כמה היא הייתה לטובתי.

לפני כאחת עשרה שנים זכינו אני ורעייתי ונולדו לנו תאומות חמודות, האחת בריאה ברוך השם, והשנייה נולדה עם מום חמור מאוד בליבה.

לאחר חודש מלידתה כבר הוכנסה לניתוח לב פתוח, שהיה ניתוח ראשוני מתוך סדרת ניתוחים. לאחר ארבע שנים שוב עברה ניתוח בליבה. והשלישי בסדרה היה בגיל שש. עזר הבורא יתברך והניתוחים עברו בהצלחה, וברוך השם בקרוב היא עומדת להכנס בעול המצוות.

במשך שנים חשבתי בליבי, "מה הטוב שהשם נתן לי בחוויה הלא נעימה שעברנו אני ורעייתי וביתי?"

בשלב מסוים הבנתי בדיוק את הטוב בהנהגת הבורא עימי, במהלך ההיריון כמו שסיפרתי בתחילת הספר, הרופאים כולם ללא יוצא מן הכלל, הודיעו לנו העובר הזה לא יכול לחיות, כמובן שהם הסבירו בשפתם את שמו של המום שהעובר סובל ממנו, ואפילו זכינו לקבל צעקות מאחד הרופאים "מדוע אתם מתעקשים ולא מפילים את העובר?" אבל תשובתנו הייתה חד משמעית, מוות וחיים ביד ה' יתברך, נשליך עליו את מבטחנו והוא יעזור.

וכך כמו שסיפרתי כבר נולדה הקטנה, והבורא יתברך הוכיח לי ולרעייתי שגם אם "חבר חדה מונחת על צווארו של אדם אל יתייחס מן הרחמים" (ע' ברכות י). זכיתי לראות בעיני את ישועת ה' כהרף עין, בעצם בכל יום שאני רואה את בתי חוזרת מבית הספר, שמחה קופצנית ומאושרת, היא מזכירה לי את רחמי של הקב"ה עלי.

החווייה שעברתי נטעה בי אמונה חזקה כדי שאוכל לעזור בה לאחרים, ומאז ועד היום כבר כמה פעמים שפנו אלי בבקשת היתר להפיל את העובר, ולאחר שבררתי את הפרטים סיפרתי להם את הסיפור האישי שחוויתי עם בתי, וברוך ה' השתכנעו שלא להפיל, וברחמי המרובים של הבורא יתברך נולדו ילדים בריאים ושלמים.

כך היה גם במקרים שנשים שהרופאים הודיעו להם "אתם לא תוכלו ללדת, כדאי לכם להגיש בקשה לאימוץ", ובאו אלי בוכיות על מר גורלם. ושוב סיפרתי להם שיש רופאים ויש בורא עולם, למי אתם מעדיפים להאמין? גם אם הרופאים רואים בעיניהם, עדין הקב"ה הוא המחליט ובידו לגרום לכן ללדת, וברוך ה' זכו נשים רבות לראות את ישועת ה' ונפקדו בזרע קודש.

מתוך הספר "גל ליבי בישועתך"

זמני כניסה ויציאת השבת הזמנים לפי לוח "אור החיים"

ת"א	י-ם	חיפה	ב"ש
18:51	18:53	18:53	18:52
19:43	19:45	19:44	19:43
20:31	20:34	20:33	20:32
בירושלים: לנדהים 40 דקות 18:33			

לעילוי נשמת
אסתר טרה בת חיריה
לרפואת
מלכה בת ווסינה
להצלחת
שמעון שימי בן אסתר
זיווג הגון
לדורון ישי בן רחל

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\ רפואה\ הצלחה בטל: 03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 12,000 עותקים

הנהגות מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

שתיקה של גבור

מרן זצוק"ל היה משנן את הכתוב במשלי 'טוב ארך אפים מגבור, ומושל ברוחו מלוכד עיר', האדם צריך לשלוט על עצמו ולא לתת לעצביו להתגבר עליו, העולם מתקיים בזכות מי שבולם פיו בשעת מריבה, כמו שאמרו בחולין: אמר רבי אילעא, אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה, שנאמר 'תולה ארץ על בלימה'. ואף כששפל אנשים מבזה אותו הוא שותק ובולם את פיו, הקב"ה מחבב אדם כזה, כיון שהוא יודע לשלוט בעצמו. על כך אמרו, 'איזהו גבור - הכובש את יצרו', האדם באותה שעה אינו שם לב כמה שכר הוא מפסיד אם היה שותק. וזהו גם בתוך ביתו, לפעמים יש לו אשה קשה שמרגיזה אותו, והוא אשם, שכן האשה נלקחה מהצלע שלו, יש לו צלע קשה... ישתוק ויחשב לו כפרת עוונות. [מעדני מלך]

שאלות ותשובות

ממורנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

שאלה : מתי צריך להסב במשך הסדר ?

תשובה : באכילת הכזית (או כביצה) הראשון של ברכת על אכילת מצה ובכזית של אפיקומן ובארבע כוסות חובה להסב ושאר הסדר רשות. וכדאי להחמיר להסב בשעת אכילת כזית כורך.

שאלה : מי ששכח להסב, האם צריך לחזור לאכול המצות ולשתות היין ?

תשובה : לדעת מר"ן שקיבלנו הוראותיו בכל מקום שחייב להסב, אם לא הסב חוזר לאכול ולשתות. ולנשים כיוון שבלא"ה יש מקום גדול לפוטרו מהסבה, אם לא הסיבו אינן חוזרות.

שאלה : מי שאינו בקו הבריאות ושכח להסב בכוסות היין וקשה עליו הדבר לחזור ולשתות, האם חייב לחזור ולשתות ?

תשובה : אם באמת קשה לו מאוד לחזור ולשתות שוב אפילו מיץ ענבים, אפשר להקל כמו שפסק מר"ן הגר"ע בשו"ת חזו"ע.

שאלה : מי שביטל חמצו ועשה בדיקה כדין ומצא במיץ אחר הפסח האם חייב לשרפו ?

תשובה : חמץ הנמצא אחר הפסח אסור אפילו ביטל או נאנס מלבד מקרים פרטיים על פי שאלת חכם.

שאלה : האם צריך לבדוק חמץ במכונית?

תשובה : על פי רוב הדרך להכניס חמץ למכונית, ולכן חובה לבדוק אפילו ניקה אותה היטב, אולם יכול לפטור הברכה במה שמברך בבית, וכמו שכתב מר"ן הגר"ע בחזו"ע (עמ' בן)

שאלה : האם צריך למכור את החמץ הבלוע בכלים ?

תשובה : לדעת רבינו עובדיה יוסף אין איסור לא יראה בחמץ שבלוע בכלים, ואין צריך למכור. והמחמירים למכור יזהרו לא לכתוב בלשון שמשמעותו שמוכר הכלי שאז חייב בטבילה.

אקטואליה בפרשה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

פרשת מצורע שבת הגדול

מה צופן העתיד?

הפטרת פרשת שבת הגדול צופנת בתוכה סודות נסתרים.

הנביא האחרון – מלאכי הוא עזרא הסופר. מנבא מסר לדור האחרון. הוא הדור שלנו – דור עקבתא דמשיחא.

מה עתיד להיות?

שני פסוקים מההפטרה מגלים לנו את העתיד.

"כי הנה היום בא בוער כתנור, והיו כל הזדים וכל עושי רשעה קש".....

וזרחא לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה".

השאלה היא, האם השמש הזו שורפת או מרפאת?

הגמ' מבארת את ביאור הדברים.

דאמר רבי שמעון בן לקיש: אין גיהנם לעתיד לבא, אלא הקדוש ברוך הוא מוציא חמה מנרתיקה ומקדיר, רשעים נידונין בה וצדיקים מתרפאין בה; רשעים נידונין בה, דכתיב: [כי] הנה היום בא בוער כתנור, והיו כל זדים וכל עושה רשעה, קש"....

צדיקים מתרפאין בה, דכתיב: וזרחא לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה וגו'.

ולא עוד, אלא שמתעדינן בה, שנאמר: ויצאתם ופשתם כעגלי מרבק.

מהו אותו אור פלאי?

הביאור לכך

הנביא ישעיהו אומר: "והיה אור הלבנה כאור החמה. ואור החמה היה השבעתיים כאור שבעת הימים!!!"

אור שבעת הימים, זהו האור הגנוז אור שהזוכה לו רואה את העולם באור ברור וחד. כל סודות ההנהגה והבריאה נפרסים לפניו – וזהו "צופה ומביט

מסוף העולם ועד סופו" כל תהליך שמתהווה בבריא, פרוס לפניו תכליתו כבר מראשיתו.

עוצמה רוחנית זו, אם האדם לא ראוי לה, הרי שרוחניות זו תזיק לו. כלשון המקובלים "יכנסו האורות וישברו הכלים".

לכן הרשעים שכל חיים הסתאבו במדמנת החומר – אור זה יזיק להם, עד כדי התפחמות.

והצדיקים, שכל חייהם עבדו על חיבור החומר לרוח לטהרו ולקדשו. והעולם הזה היווה בשבילם פרוזדור, לעולם הבא, הם מסוגלים להכיל אור זה. ואדרבה האור הזה מרפא אותם.

היכן הצדיקים יזכו להיות כאשר הקב"ה ישיפע אור זה בעולם?

הרי"ף בעין יעקב – מגלה לנו – שהדבר יתרחש כאשר ישבו בסוכת עורו של ליוותן!!!

כי הסוכה מסמלת על עראיות בעולם הזה, וזה בדיוק מה שהנחה את הצדיקים בחייהם. לכן מידה כנגד מידה זהו המקום שבו הם מתעדינים.

ומי יזכה להיות צדיק?

מסתבר שהקב"ה לא מוכן לוותר על שום יהודי – כולנו בעזרת ה' נהיה צדיקים וראויים ליזכה באור ה'.

לצורך כך מתגייס אליהו הנביא – וכך מסיים הנביא מלאכי – עזרא, את דבריו. הנה אנוכי שולח לכם את אליה הנביא... והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.

תהיה התעוררות מן השמים שלכל יהודי, אם ירצה להתקרב תהיה לו את כל הסייעתא דשמיא רק צריך לנצל את הכוחות הטמונים בנו

ושנזכה עוד השנה לחוג את פסח בירושלים הבנויה.

לאשת חיל

"כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה" (שבת ק"ה ע"ב) – מדוע הכעס כל כך חמור? למה אישה שכועסת על בני ביתה ובכלל נחשבת כעובדת עבודה זרה? זה נשמע חמור מידי. חס ושלום עובד עבודה זרה הינו אדם שלא מאמין בה', אדם שלא מבין שה' ברא ומנהל את העולם. אדם שלצערו הרב אין לו על מי להישען ובמי לתלות תקווה, מבחינתו אין אחראי לקורה עימו ביומיו. הרגשה עצובה ובודדה שעל ידה מגיעים למרמור וכעסים, כי פתאום מגלים שאנחנו לא אחראים על הקורה בעולם, ושלא הכול קורה כמו שתכננו. הכועס באותו רגע מזויז את ה' הצידה! משהו לא מסתדר לפי רצונו הרם, או כי משהו נורא הכעיס אותו, הוא מעין עובד עבודה זרה בשל העובדה שעכשיו הקב"ה לא למול עיניו, אינו בתמונה. למה לא מסתדר לי מה שאני רוצה כאלו אני מנהלת את העולם. הניקיונות לכבוד חג הפסח הקרב ובא יכולים להיות סיבה טובה לכעס מתמשך, נשות החיל מהדרות בניקיונות לחג הפסח בכדי לקיים את מאמר האר"י ז"ל שאדם הזהיר מחמץ בפסח מובטח לו שלא יחטא כל השנה. אך נזכור שהכעס הינו ראשית כל חטא. "כל הכועס כל מיני גיהנם שולטים בו" (קהלת י"א י') – חשוב לנקות ולהיזהר מחמץ בחג הפסח אך הדרך לליל הסדר חייבת להיות רגועה ושלווה ככל הניתן. חובה עלינו להגיע שמחות לחג ולהדר דווקא בבין אדם לחברו, להחמיר מאוד בכבוד הדרים בביתנו קודם ולאחר מכן כולם. לא שווה לקרצף מקומות שאין בהם חמץ ולהתעצבן בדרך על כל בני הבית, צריך לשמור על שפיות ורוגע גם במצבי לחץ שכאלה. השם מנהל כל רגע ומעביר אותנו ניסיונות בכדי לראות האם נשאר רגועות ונאמין שהכול ממנו. האם אני מנקה לכבוד ה' ולא שוכחת מצוות

אחרות שהוא בכבודו ציווה, אותו אבא שאמר לנקות לפסח החמיר בגנות מידת הכעס. מי החליט שהילדה בת השנתיים תלך עם בייגלה דווקא לחדר עם שלט החוצות "כשר לפסח, נא לא להכניס חמץ!!!"? אבא שבשמיים בכבודו ובעצמו החליט זאת. ניתן להתעצבן ולכעוס, אפשר להיחשב כעובדת עבודה זרה לרגע ולאחר מכן לחזור בתשובה – אך ישנה דרך חלופית – לנשום, לספור עד 10, לזכור מי מנהל את העולם ומחליט בכל רגע לאן כל אחד ילך ומה יקרה ואז נחליט האם לעבוד אותו בשמחה או חס ושלום לעבוד עבודה זרה ולכעוס. יתרה מכך, דווקא באותם רגעים מכעיסים ניתן לנסות לחייך, זה משנה את ההרגשה בגוף לטובה יותר ואז ניתן להיזכר שהילדה עם הבייגלה היא המתנה הגדולה ביותר שקיבלנו. ההזדהה תמלא לנו את הגוף והנשמה בשלווה ולא יהיה מקום לכעס להיכנס. אישה רגועה חיה חיים נחמדים יותר, מרגיע לדעת שיש מי שאחראי עליי ועל מה שקורה מסביבי ואני לא לבדי, אין על מה לכעוס כי זה לא בידיים שלנו! אנחנו לא מנהלות את העולם, כך האחריות יורדת מכתפיו. כל אחת עושה את ההשתדלות שלה אך התוצאה לא תלויה בנו. היא כבר כתובה מראש השנה. המטרה בעולם שלנו היא להתענג על ה'! לשמוח! הכעס מרחיק מאיתנו מטרה זו – כי אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת" (סוטה ה) הקב"ה לא יכול לשהות עם הכועס וחבל, אנו צריכות קשרים טובים עם מנהל העולם. שנזכה להיות שמחות ומבינות שהכול לטובתנו הנצחית ולהתגבר על הכעס המרחיק מאיתנו כל חלקה טובה.

שבת מבורכת!

פנינים מהפרשה

זאת תהיה תורת המצורע ביום שְׁהִרְתּוּ (יד-ב)

נאמר ב"חובת הלבבות" כי בשעה שאדם מדבר לשון הרע על חברו, נוטלים הימנו את מצוותיו וזוקפים אותן לזכותו של האדם המדובר, מאידך מעבירים את חטאיו של זה לבעל הלשון הרע.

לפיכך אמר הכתוב "זאת תהיה תורת המצורע ביום שְ�הִרְתּוּ" – רק החל מיום זה, בו הוא מיטהר וחוזר בתשובה, נשארת התורה שהוא לומד ברשותו והיא שייכת לו. אבל עד כה נזקפה כל תורתו לזכותו של האדם, שעליו דיבר לשון הרע, ולא היתה שלו... (ארץ צבי)

יִצְחָק אֶחָד וְשְׁנֵי תוֹלְעֵת זָאֵב (יד-ד)

לפי שהנגעים באים על גסות הרוח, מה תקנתו ויתרפא? ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב (רש"י) לשם מה עליו להביא גם עץ ארז, המלמד על גאות? אם הכוונה היא בעיקר שישפיל את עצמו כאזוב, הרי די שיביא אזוב בלבד? ברם, כשהחוטא חוזר בתשובה, והוא מתבונן על החטאים אשר חטא, הריהו בא לידי שפלות הרוח, ולידי הבושה העמוקה ביותר מהגאווה שהיתה בו לפני כן. בוש ונכלם הוא על אשר התגאה בו בזמן שהיה חוטא, יוצא איפוא שהגאווה הקודמת מסייע לו עכשיו לבוא לידי שפלות הרוח, ואם כן שפיר יש לו "ל"ארז" חלק ברפואה... (שפת אמת)

יִגְלַח אֶת כָּל שְׁעָרָיו אֶת רֹאשׁוֹ וְאֶת זָקְנוֹ וְאֶת גְּבוֹתָיו וְאֶת עֵינָיו (יד-ט)

שלוש עבירות עיקריות הן שעליהן באים נגעים: גסות הרוח, לשון הרע, וצרות עין. על המצורע לטהר איפוא את עצמו מן החטאים הללו: שיגלח את כל שיער ראשו – משום שמתוך גאווה שאף להיות ראש לכל דבר ובכל מקום, את זקנו – שהוא כעין גדר מסביב הפה, אשר לא שמרה על מפני לשון הרע, ואת גבות העיניים – אשר לא הגנו עליו מפני צרות העין... (כלי יקר)

סיפור לשבת

בעונש חמור בלי שום רחמנות, אבל כשקם על רגליו העורך דין שלו ומסר בפני בעלי הדין את הסיבה האמיתית שגרמה את התאונה המחרידה הזאת, והוא: "על הרחוב נשפך לפני כן הרבה שמן, ועל כן לא היה באפשרות הנהג למנוע את האסון ורכבו החליק בשמן הנשפך על הכביש", השופט שהכיר באמיתות הדברים החליט שאין עליו אשמת דבר, והוציא לצדק דינו: "פלוני נקי מכל תביעה נגדו!" השופט אכן פסק את דינו לטובה, וכל הסובבים גם כן ידעו שהוא נקי וחף מכל חטא, אבל הוא כשלעצמו לא יכול היה לתת מרגוע לנפשו, בידעו שהוא הרג שני בני אדם, והוא איבד כל טעם ושביעה באכילתו והוא קץ בחייו לגמרי, כמעט שלא נטל כלום לתוך פיו להחיות את נפשו, וכמעט שלא יצא מפתח ביתו, לראשונה במשך שנים רבות הבחינו שכניו בביהמ"ד שהוא אינו משתתף עוד במנין הוותיקין הקבוע שלו. ומקומו הקבוע נתרקן ונתייתם מבעליו הראשונים.

אחד מידידיו, בראותו את מצבו הקשה, האיץ שנופל יותר ויותר למרה שחורה מיום אחד יום, התחיל לפייסו ולדבר עמו שיחזור לעצמו, אבל הוא לא רצה לשמוע מזה, באמרו: "האיך אני יכול לאכול כשהרגתי שני אנשים?". ידידו הציע בפניו שיעלה על הכתב את כאבו וישלח להגאון האדיר ר' חיים קנייבסקי שליט"א אותו יהודי הסכים להצעה וכתב את כל הסיפור והמתין לתשובת ר' חיים, לאחר שני שבועות קיבל תשובה מר' חיים במכתב, ובו נכתב מילה אחת: "עמלק!" (כידוע שר' חיים משיב לכל שאלה בתשובה הכי קצרה שאפשר), הם לא הבינו מה התכוון ר' חיים להשיב במילה הזאת, אבל זה שר' חיים לא התייחס להמאורע ברצינות כ"כ, זה גופא הרגיע במקצת את היהודי הרצוצ.

חלפו ימים, והנה מתקרב הזמן שהוא צריך לפנות את הדירה ועל כן בא למתווך המשך בעמוד האחרון

הסיפור דלהלן אירע אצל אחד מהתושבים הנכבדים שבניו יורק, היה זה בבוקר אחד, הוא התפלל במנין וותיקין הקבוע שלו, ותיכף אחר התפילה בדרך יציאתו מביהמ"ד צלצל הטלפון שלו, וכשענה להקריאה, קיבל בשעור לא כל כך שבעוד שני חודשים הוא צריך לעזוב את דירתו, היה זה מאורע הראשון שעבר אצלו ביום הזה ב"רגל שמאל".

הוא נהג ברכבו הביתה, והיה שקוע כולו במחשבתו אודות הבשורה שקיבל כרעם ביום בהיר שצריך לעזוב את דירתו, עיניו הסתכלו על כל בית שעבר לידו במשך הנסיעה, אולי ימצא על בית אחד שלט המכריז שיש כאן דירה להשכרה, ומשום כך לא השגיח על הנסיעה כמו שצריך.

ופתאום אירעה התאונה... מעצמו איבד את השליטה על הרכב. הוא ניסה בכל כוחותיו לעצור את הרכב מלנסוע הלאה, אבל נגד רצונו המשיך הרכב לנסוע בעצמו עוד ועוד, עד ... שהתקרב במהירות אל עבר זוג נכרים מבוגרים שצעדו שם בטיול שקט בדרכם הביתה מבית התפילה הנוצרית, הוא עוד הבחין בעיניהם המלאים תמחון, והפחד הנסוך על פניהם בראותם את הרכב מתקרב אליהם והרגע המחריד הבא לא אחר לבוא ואותו זוג נפל שניהם על הארץ ללא רוח חיים.

כאשר עברו חודש ימים ישב הוא בבית המשפט בפחי נפש ביראה ופחד מה יעלה לו בסופו של המשפט, הוא שמע איך שהשופט מכריז: "משפט מספר 147, 15 פלוני נשפט על אשר המת שני בני אדם, ע"י שפע בהם ברכבו, בעיר פלעטבוש שבברוקלין".

הוא ניסה להצדיק עצמו שרכבו מרד בו בלי מתכוון, וכל כמה שניסה להטותו לדרך הישר הסתובב לצד השני ולא היה הדבר בידו להשתלט עליו ועל ידי זה קרה האסון הזה, אבל תשובה לא לא סיפקה את אותו שופט. והיה נראה שהשופט יוציא פסק דינו

המשך סיפור לשבת

היתה זו תמונה מאחד מחיילי ה"ס.ס". במלחמת העולם השנייה בעומדו בפתח שער גיא הצלמוות טרבלינקא, שם נהרגו אביו ואמו וכל משפחתו הי"ד, הוא הביט על תמונת החייל לזמן מה. ופתאום הכיר את החייל שעמד שם, שהיה לא אחר מהאיש אשר המית ברכבו ע"י התאונה שגרם, וחיוך עלה על פניו, ולבו נתמלא בשמחה וגיל, והאבן נגולה מעל לבו, על אשר זכה לנקום נקמת אביו ואמו וכל משפחתו ושאר בני המחנה שנהרגו נשמדו והתענו בתוך מחנה טרבלינקא ע"י צורר היהודים הזה.

הוא זכה למחיית עמלק' שלו הפרטית! [להתעדן באהבתך]

העוסק בהשכרת דירות שיציע בפניו דירות העומדות להשכרה, המתווך לקח אותו לבית מסויים שיסתכל בו אם הוא מעוניין לשוכרו, הם עברו בכל פינות הבית לראות כל אשר בבית, הבית היה גדול ויפה והוא מאוד רצה לשוכרו. פתאום הוא רואה על הקיר תמונה של אותו האיש שהוא ברכבו הרגו!!!

חסר אונים נפל לכסא שעמד שם בקירוב מקום. הוא כיסה פניו בשתי ידיו, ופתאום נזכר בתשובתו של הגר"ח קנייבסקי "עמלק", הוא עמד מן הכסא והתחיל להסתובב בביתו, הוא פגע במגירה פתוחה, והתחיל לסוגרה כשבאמצע הבחין בתמונה גדולה שהיתה מונחת שם. ותחתיו היה איזה כתב, הוא הוציא את התמונה וקרא את הכתב, כוכבים התחילו לעוף בין עיניו, ולא רצה להאמין מה שהוא רואה כאן. עברו דקות אחדות עד שהמילים המצמררות נכנסו לו למוח: "טרבלינקא 1942".

"הייב אדם לתת קמחא דפסחא לפני הפסח"

קמחא דפסחא לעניים בני תורה

כל המעוניין לקיים מצוות
"קמחא דפסחא" בהידור
אנו מחלקים חבילות נכבדות
הכוללות את צרכי החג.

לנזקקים בני תורה
ולמשפחות מועטות יכולת
מחיר כל חבילה = 250 ש"ח

"כל המשמח ארבעה שלי
אשמח ארבעה שלו"

"כל המרחם
על הבריות

מרחמים עליו מהשמים"

03-8000-770

רוצים להכניס קדושה לבית?

מעוניינים בחוג בית
או בערב הפרשת חלה בביתכם?

צרו קשר: 03-8000-770

באפשרותך לזכות את הרבים בכסף קטן

הדפסת
1000 דיסקים
של הרב יגאל כהן
סה"כ 800 ש"ח

ואני אלה
אלאפי שילחי אליה
אנשים ישרים וישרי אלה

אפשר גם בתשלומים

03-8000770